

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 6. svečana 1880.

List 6.

Testament duše pred Jezusom v presvetem Zakramentu.

(Po „Sendbote“ posl. Jak. D.)

(Naj bi ga sosebno te pustne dneve, ko bo sv. R. Telo izpostavljeno, pobožne duše prav goreče pozdravljale in častile s to pobožnostjo.)

V imenu presvete Trojice. Amen.

Ker jaz revni grešnik dobro vém, da moram enkrat umreti, in je pa meni tista strašna ura popolnoma neznaná, hočem sedaj, dokler sem popolnoma pri zdravi pameti, pred teboj, o presveta Trojica! in pred vsimi nebeščani sporočiti svojo poslednjo voljo, kakor želim živeti in umreti; hočem narediti testament, kateri naj na vse veke veljaven in nespremenljiv ostane. Ti pa, o nebeški Oče, akoravno tega ne zaslužim, osri se na me s očmi svoje ljubezni, kakor si gledal na svojega Edinorojenega, ko je na oljski gori klečé vpravnaval svojo poslednjo voljo s svojim zasluženjem, katerega je zapustil svoji Cerkvi. In kakor si sprejel s naj večim dopadanjem molitev svojega Sina, vodi tudi mojo voljo, da vse prav, veljavno in tako sporočim, da bo tudi tebi všeč in od tebe poterjeno.

Tebi, o presveta Trojica! zročim prvič in zapišem svoje telo in svojo dušo in vse dela, katere bom dopolnil do konca svojega življenja, in izrekam tebi, večni Bog, naj večo zahvalo, da si me vstvaril s pametjo obdarovanega, da si me prerodil pri svetem kerstu, posvečeval v ss. zakramentih in s neizmernimi dobrotami sploh in posebej me obdaroval na duši in na telesu. Zavoljo tega spoznam, da imaš le samo Ti oblast čez mene, da Ti edini si moj Gospod.

Drugič, vse dušne in telesne dobrote in gnade, katere sem od tebe prejemal, izročim le tebi, svojemu Gospodu in Bogu, in spoznam, da tvoja očetovska roka je meni po priprošnjah tvojih izvoljenih neizmerno več dobrot skazala, kot sem jih zaslužil. Za dušo in za telo, v sreči in nesreči si skerbel za me in ni me pozabila tvoja previdnost in dobrotá; zato Tebi večno čast in hválo naznanujem.

Pravo vero, katero sem sprejel pri sv. kerstu, in vse verske nauke, katere uči sveta rimska katoliška Cerkve, verujem in spoznam za edino prave, in rajši dam kri in življenje kakor bi imel le eno samo resnico zavreči in zatajiti. In ko bi me hudobni duh skušal na zadnjo uro, da bi sveti veri kaj nasprotnega mislil, go-

voril ali storil, že zdaj vse to za neveljavno in ničevo spoznam. Da se pa meni kaj takega ne priméri, izročim, o moj Bog! svojo sveto vero kot naj dražji zaklad tvoji vsegamogočnosti, modrosti in dobroti, da jo o moji smertni uri najdeš nepopačeno in čisto.

O moj ljubeznjivi nebeški Oče! Vse svoje grehe od prve mladosti do današnjega dné, kolikor koli sem jih storil, zaznamujem in obžalujem iz čiste ljubezni do tebe, in serčno želim, da bi se jih še tisučkrat bolj kešal. Zavoljo pomanjkanja pa take žalosti, darujem ti v zadostenje žalost tvojega edinorojenega Sina, katere je občutil zavoljo grehov celega sveta. Da pa nekoliko zadostim za svoje pregrebe, s katerimi sem te žalil, se ti darujem popolnoma samega sebe in sem iz serca pripravljen sprejeti sanje vsakako kasen. Ker pa vendar tvoji pravici sam nikakor vredno zadostiti nisem smóžen, torej se zatečem k zakladu neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa, in darujem tebi vse njegovo terpljenje, katerega je prestal od trenutka spočetja do zadnjega svojega sdibljeja na križi, ko je glavo nagnil in spročil tebi svojo dušo. V njegove svete rane se zatečem in se skrijem s svojimi grebi ter ponižno prosim, naj mi jih njegova presveta kri očisti in Jesus s svojo gorečo ljubeznijo pokončá. Če sem koga s besedo ali s djánjem razžalil, prosim ponižno odpušanja, in pripravljen sem vso škodo, če sem jo storil na dobrem imeni ali na premoženji, po pravici popraviti.

Vsem pa, kateri so mene ali s besedo ali s djánjem razžalili, brez vsakega maščevanja iz serca odpuštim, kakor je tudi Kristus odpustil na križi svojim sovražnikom in prosil nebeškega Očeta celó za one, ki so ga na križ pribili.

Spoznam dobro, da zavoljo svojega zasluženja nisem vreden svetih nebes, in da mi jih boš dodelil le zavoljo terpljenja svojega ljubega Sina in na priprošajo svojih svetnikov. Zato pa tudi terdno zaupam, da me ne boš pogubil, ako so bili moji grehi še toliki, ker vém, da tvoje usmiljenje odtehta naj večí hudobije, in da je terpljenje tvojega Sina neskončne vrednosti.

Prepustim se samega sebe popolnoma tvoji sveti volji; le-ta naj se nad menoj v vsem dopolnuje. Ne uro ne želim dalje živeti, kakor ti hočeš; tudi si ne vošim, da bi za to ali drugo boleznijo ali smertjo se od tukaj ločil, če bi ne bila to tudi tvoja sveta volja. Še več, ko bi imel žveti tudi še tisuč lét in bi tvoja volja to ne bila, rajši grem to uro iz tega sveta.

Ljubim te, moj Bog, moja ljub-zen! in želim te vekomaj ljubiti, ker si neskončna dobrotá in svetost in

vse ljubezni vredno; o da bi te mogel pač tisočkrat bolj ljubiti, kakor te ljubim! O ko bi imel srca in ljubezen vseh angeljev in ljudi, rad bi jih združil v ljubezen sa Tebe, in ker mi to ni mogoče doseči, prosim te, ljubi se Ti mesto mene s ljubeznijo, kakor si je Sam vreden savoljo Sebe.

Slednjič želim, kakor se spodobi katoličanu, umreti previden s svetimi sakramenti sv. pokore, presv. Rožnjega Tele-a in sv. poslednjega olja. Želim se vdeležiti tudi vseh sv. maš, molitev in drugih dobrih del, katere se bodo opravljale do sodnjega dne. Serčno želim, da bi siasti slednji dan bil deležen vseh sv. maš, ki se bodo darovale na vseh oltarjih in od vseh mašnikov, ter bi vse nekervave daritve Jezusa Kr. bile vir sveličanja sa moje revno dušo do konca sveta. Ker pa tega doseči meni ni mogoče, prosim te, o Jezus Kristus, Ti se pruasmi j-no samega sebe daruj nebeškemu Očetu v spravno daritev sa brezšteviline moje grhe. Prosim te slednjič še te milosti, dodeli moji duši v njeni smertni britkosti le en sdičljij svojega do smerti užaljenega srca in vsaj kapljico svoje presv. Rožnje Kervi sa sveličanje moje duše. Amen.

Sklep in poterdilo.

Spoznam in poterdim pred sv. Trojico in vsami nebeškimi duhovi, da to je moje poslednje sporočilo, po katerem želim živeti in umreti, in katero naj ostane ne spreminjeno sedaj, v smerti in tudi po moji smerti. Nikdar in n kakor ga tudi ne želim in nočem ovreči. Prosim te tedaj, o moj Jezus, poterdi ga tudi Ti in vtisni mu pečat svojih svetih rán, da bo na veke veljavno. Tudi tebe, o presveta Devica Marija, sv. Janez evangelist in L. moj patron, ki bote enkrat priča moje sodbe, bodite tudi sedaj priča moje poslednje volje in podpišite jo, da jo enkrat presveti Trojici s lahko vestjo pokazem. Hraniti pa jo hočem zapisano tudi jaz, da vesta semlja in nebo, čigav sem s dušo in s telesom, živ in mertev, zdaj in sa vse večne čase. Amen.

To poterjujem jaz nevredni služabnik Božji (služabnica Božja) s lastnim podpisom.

Izgleli bogoljubnih otrok iz vseh časov keršnanstva. II.

15. Sv. Germana.

(Dalje.)

g) Še en čudež.

Debel led se ne otaja hitro. Tudi merzlo sovražno serce se ne ogreje naglo. Vse je bilo že vneto sa bogoljubno pastarico Germano, vse jo je ljubilo in zagovarjalo. Le merzločutna mačeha je imela še pomisljike — še sovraštvo. Iskala je, kako bi nedolžno Germano podeljala pri Lovrencu in drugih. Kmali se je ponudila prilžnost.

Že je bilo povdano, da je Germana vsako jutro dobivala za na pašo kos kruha seboj; to je bila že več lét njena hrana sa celi dan, prav po besedi „vsakdanji kruh“. Če pa ni zvečer nič nazaj prinesla, bila je smerjana, da je „požrešana“, „nikdar ne nasitena“. Skopa žena je namreč mislila, da mora še lep kosec nazaj prinesiti.

Nazaj pa ni nosila, ne sicer zato, da bi bila sama vse pojedala, marveč iz nekega drugzega vzroka, ki nam še posebno razodeva vso velikost njene dušne lepote.

V vasi je bivala uboga bolna ženaka, od vsih zapuščena, le od Boga ne in Germane.

S to bolno ubožico je delila Germana svoj kruhek. Pa tako priserčno je bila dobra, da ni nekteri dan, n. pr. v potek, sama celo nič jedla, da bi bila le prav veliko kruha mogla prinesiti zapuščeni ženki.

Tako si je pastarica nakladala naj lepši post in dajala naj dražjo miloščinjo! Kajti lepše miloščinje je ni od one, ki jo daja revež revežu.

Pa tega terdoserčna mačeha ni mogla umeti, zato se je zelo jezila, ko je svedela, kaj dela sa kruhom usmiljena Germana.

„Kako bo to revše še druge podperalo?“ je vpila, „sej drugzega nima kot svoj košček kruha. Gotovo krade.“

„Gotovo krade“; te misli si kar ne more več iz glave spraviti hudobnica; kajti čem hudobniši je kdo, tem hujše misli o drugih.

Povsod voha in salezuje, da bi mogla Germano tatvine obdolžiti; toda zastonj.

Ko nekikrat Germane ni bilo v hlevu, je preiskala njeno torbico, v katero je kruh sa na pašo spravljala, in res najde huda mačeha štiri kosčke v njej. Tri si je bila usmiljena pastarica že pred pritergala in prihranila sa uboga stradajočo vdovo.

To je bilo dovelj, da je neblaga žena začela kričati in okrog sosedov pripovedovati, da bi tolikanj spoštovano Germano sa tatico razglasila in ob dobro ime pripravila.

Pa to pot je ni tepla, je ni smerjala. Imela je še vse hujši namen. Čakala je kakor zvita kača, da bi Germana sa kruhom odšla.

Ko je bila deklica ravno blizo hiš pred vasjo, tedaj zagrabi debel oklešček in teče sa njo, da bi jo vpričo ljudi tepla — v sredi vasi.

Ravno je šlo nekoliko ljudi po cesti. Videti toliko jezo in serditost, sa katero je proti preplašeni deklici namahovala, hočejo preganjano siroto braniti, ker jim je bila dobro znana dekletova nedolžnost in mačehina hudovoljnost.

„Kaj?“ jame kričati, „ali to potepinko hočete braniti? Ali pa veste, da krade, hinavka. V ječi, tam je njen pravi prostor. Tatica je, to vam bom dokazala.“

Pri tej priči zagrabi Germanino torbico, jo hlastno odpre — pa kako ostermi! Kako se zavzamejo kmetje in zdaj vsa preplašena mačeha!

V torbico so bili lepo redno složeni cvetlični vencí, nesrečeno prijetno je iz nje zadišalo! Take cvetlice ne rastó v tistem kraju. In takrat je bila celó sima in solo mraz, da ni bilo nikjer le eue cvetke dobiti.

Tako je Bog sam opravičil tiho terpinko.

Huda žena je menila dobiti ukradenó jedilo v torbici, pa glej — prelepe cvetlice se ji iz nje nasmehljajo. Pač preljubeznjiv odgovor dobrega Pastirja iz nebes, in prekrasno opravičenje sa čudežem. Tako dober je ljubi Bog!

Tu je bila vojska tako rekoč med nebom in zemljo, in nebo je zmagalo. Pa konec te vojske je bil tak, da je tudi premaganí sovražnik obhajal — veselo zmago!

Tolika ljubezen Božja je prebila terdi led — razgrela je merzlo serce zaslepljeni mačehi. Ta čudež je je tako pretresel in pogrel, da je koj spoznala vso gordobijo svojega brezve-tnega vedenja. Britko se začne jokati, vsa skesana poklekne in prosí Boga in tolikanj žaljenega otroka sa odpuščanje.

„O, zanaprej mora biti vse drugač“, tako obeta sa solzami v očéh. In še tisti dan zapové, da Germana nima več pasti ovác, da naj ta posel opravljajo njeni mlajši otroci. Germani odkuže pri mizi prvi prostor, in v sobi napravi mehko čedno posteljo. V hlevu ne smé več spati. Drugi otroci jo morajo spoštovati, celo vbo-gati jo.

Mačeha gre k spovedi in opravi dolgo spoved od vsega življenja ter sprejema odsihdob po večkrat ss. zakramente. Pri Lovrenčevih se je zdaj vse spremenilo in na b. ljše obrnilo. Spokorna gospodinja je rada okrog pripovedovala, da le po stanovitni molitvi dobre Germane se je tako vsa predrugačila.

Tako spremenjenje mačehinega serca pač ni manjši čudež kakor oni, da se je Germanin kruh spremenil v duhteče cvetlice!

h) kakoršno življenje, taka smert.

Germana je bila že 22 lét stara takrat, ko se je njena mačeha spreobrnila. Tedaj še le v 23. letu po tolikih britkosti se ji je pokazalo cvetje zemeljake sreče. Pa za take duše, kakor je bila Germana, tukaj na svetu sreča ne cvete.

Germana kmali potem nevarno zbolí ter boleha bolj in bolj. Močno se ji toži po gozdni samoti in po nočni tihoti v ovčnjaku, kjer je toliko lét med ljubljenskimi ovčicami nemotena prav po željah svojega serca sbrano molila in na skrivnem se vsak dan z Bogom pogovarjala, kolikor koli je želela. Zato je nekterikrat prav priserčno prosila, naj bi smela, kakor nekđaj, gnati ovce past, in potlej čez noč v ovčnjaku ostati. Če je dobila kterikrat dovoljenje, jo je to vidno poživilo in pozdravilo.

Nekikrat ji starši na njeno priserčno prošnjo spet dovolijo v hlevu prenočiti. Tisto noč pa se ji angelj prikaže v veliki svitlobi in ji pravi: „Germana, sestrica moja, čas tvoje poskušnje je pri kraji; v treh mescih pridem po-te, da te v nebesa popeljem.“ Na to spet zgine angelj.

Od tiste noči so bile vse njene misli in želje v nebesih. Polna veselja in kopernenja je pričakovala zaželjene ure svoje ločitve. Še bolj je bila molčeča in zamišljena in gostokrat je prosila dovoljenja, da bi smela v hlevu prenočiti.

Čez dva mesca še huje zbolí, vse moči jo jamejo zapuščati, čedalje bolj peša. Pa ves čas ostane izgled poterpežljivosti, vdanosti in krotkosti; nikakoršne pritožbe ni iz njenih ust.

Čem bolj se množijo bolečine, tem bolj se raduje. Ko se ji zdi bolezen že zelo nevarna, želi ss. zakramentov za umirajoče. Kakor je bila vajena ves čas svojega življenja, je tudi zadnjikrat s serafsko pobožnostjo zavžila Jezusa Kristusa — popotnico v večno življenje; s posebnim zaupanjem je sprejela zakrament sv. poslednjega olja. Prosila je očeta in mačeho za blagoslov, priserčno se jima zahvalila za vso ljubezen; ginljivo se je poslovila z vsimi domačimi, vsem je vse odpustila.

Potem je prosila, naj jo nesejo v ovčnjak — v tisti hlevček, v katerem je toliko presrečnih noči preživela, naj jo pustijo tam samo in nihče naj je ne moti. Gotovo je čutila — slutila smert; in kakor je ponižno živevala, hotela je tudi ponižno umreti — v hlevcu!

Drugo jutro pridejo oče Lovrenec v hlev. Germana leži na slami, roke ima sklenjene na persih; obličje je prijazno, kakor bi sladko spala. Stopijo bliže, jo kličejo; pa zastoj — po noči jo je Gospod poklical k sebi. Bilo je to 15. rožnika 1601; ravno tri mesce potem, ko se ji je bil angelj prikazal.

Ravno tisto noč sta bila dva pobožna meniha iz Tuluz, gredé z misijona, v gozdu zašla. Okoli pol noči gresta proti vasi, da bi si prenočišča poiskala. Kar zagledata neko svitlobo, kakor svitlo cesto iz nebes proti zemlji. V sredi te svitle ceste vidita trumo devic v belih oblačilih, v taki svitlobi, da se jima blišči. Te nebeške podobe pele so prelepo pesem. Meniha zapazita, da se spustijo proti nekemu malemu, starikastemu poslopju. Na to vsa prikazen spet zgine, in je tema kakor préd.

Ko prideta v vas, zagledata zopet ono nebeško trumo. Še lepše se jima zdi, da pojejo zdaj device in med njimi vidita še eno novo tovaršico, ki je s cveticami ozaljšana. V sredi med seboj jo imajo. Kmali jima spet vse zgine.

Zjutraj opraušujeta meniha, kdo je v vasi umerl? Hitro se je razširila novica, da je umerla sv. Germana. Iz razpadljivega ovčnjaka je bila prenesena v lepe nebesa; — spala in umerla je v hlevcu, zbudila se je v nebesih! Oj kako lepa, kako ginljiva taka smert!

Starši in otroci, ki so zadnji čas jeli Germano tako priserčno ljubiti, se milo jokajo. Jokaje prenesejo sv. truplo v hišo, ga oblečejo v lepo pražno oblačilo in položijo na mertvaški oder.

Od vsih strani hitjo ljudje skupaj. Vsi se čudijo in pravijo, kako je vendar lepa ranjca! Njeni sicer bleđi lici ste zdaj lepo rudečkasti, njen obraz nezrekljivo ljubeznjiv, kakor bi bila zamaknjena.

Več časa se v tistih krajih skor družega ni govorilo, kakor o čednostih ranjce in o čud-zih, s kterimi je Bog že na zemlji poveliceval ljubljenega otroka

Cerkev — nepremagljiva.

(Dalje.)

Mir vlada nekoliko časa po Neronovi smerti v sv. Cerkvi; pa že 81. leta pride na cesarski prestol Domicijan, ki ni bil mnogo boljši od Nerona. Tudi on vname hudo borbo proti Kristusovi veri. Začne se drugo preganjanje kristijanov, ktero se v grozovitosti ni nič ločilo od prvega; zato Tertulijan po pravici imenuje Domicijana „partes Neronis“, „ostanki Neronovi“, kajti vreden je tega imena. Nočem omenjati, kako je divjal zoper svojo lastno rodovino, le to naj povém, da so v njegovem času mučili sv. Janeza evangelista, kterega je pa Bog čudovito rešil strašne smerti iz vrelega olja. A ker ga umoriti niso mogli, pošlje ga cesar v pregnanstvo na otok Patem, kjer je spisal „Skrivno razodenje“.

Toda Domicijan ne živi dolgo v veselji. Vest njegova mu začne njegove hudobije očitati, notranji glas mu pravi, koliko nedolžnih je že umoril in končal; silno se zato boji smerti, a zastoj, kajti sužnji, ktere je on oprostil, ga s silo umoré v njegovi palači. Toda to še ni bilo dovolj kazni zanj v Božjih očéh. Starašinstvo ukaže, da naj se verže njegovo truplo iz mesta; podobe in slike njegove bile so odstranjene. Laktancij pravi o njem: „Dasi je vladal ljuto in neusmiljeno, gospodoval je vendar dolgo časa. A ko se dotakne on cerkve Jezusove, zadene ga koj šiba Božja. Kazni zanj ni bilo dovolj, da je bil v lastni palači umorjen, tudi spomin njegovega imena hoteli so potrebiti in izbrisati. Razderli so vsa zidanja, ki jih je on postavil, kterih je bilo mnogo. Ko so tako spomin nanj izbrisali, začne zopet cerkev cveteti. Razširi se hitro po jutrovnih in zapadnih deželah. Ni ga bilo več kraja, ni ga bilo več še tako divjega ljudstva, kamor bi ne bil poslal Bog zvestih oznanovalec svojih. Škoda, da je bila mirna doba le kratka, kajti tudi Domicijanovi nasledniki niso bili posebni prijatelji katoliški Cerkvi. Znan je nam iz zgodovine rimske Trajan, vladajoč od 1.98 - 117 kot imeniten vojskovođa, spreten državnik; ali v zasebnem življenji zapravljivec. Ni bil kervoželjen, kakor njegovi predniki, a veliko sovraštvo nejevernikov do kristijanov po različnih pokrajinah ga napoti do preganjanja sv. Cerkve. To naj bolje razvidimo iz cesarskega pisma do mlajšega Plinija, namestnika v Bitiniji. Ta namreč vpraša, kako naj ravná pri obsodbah zoper kristijane, ker ne najde

nobene druge napake pri njih, samo da kristjani so. Takrat bilo je kerščanstvo že zelo razširjeno, ker Plinij piše, da treba je stvar (namreč preganjanje kristijanov) dobro prevdariti in premisliti zaradi velikega števila deležnikov; kajti brez števila je takih, brez razločka na starost, stan in spol, katerim nevarnost preti (namreč nevarnost zaradi kerščanstva zatoženim biti), in da ta vera se ni samo že razširila po vseh mestih, ampak tudi po vaséh. Vendar pa misli Plinij, da bi se dalo to še ubraniti in uničiti.

Trajan njemu odgovori: „Ni treba kristijanov slediti in loviti, ako jih pa kedo naznani in je spričano, da so kristijani, naj se kaznujejo; kdor pa bi tajil, da je kristijan, naj daruje bogovom in naj bode pomiloščen.“

Toda, ker je bilo sovraštvo nevernikov veliko do kristijanov, si lahko mislimo, koliko mučenikov ima tudi iz tega preganjanja naša Cerkev. Med temi je posebno znamenit sv. Ignacij, škof antijohijski, posebno zaradi svoje trdnosti, močatosti, zaradi svoje zvestobe in očitnega spoznanja katoliške vere. Lep izgled zapustil je Ignacij svojim verstnikom, a tudi svojim potomcem; mnogi izmed poznejših škofov imeli so njega za vzgled in vzor.

Posebno pomenljiva je njegova obsodba pred Trajanom samim, l. 107 namreč pride cesar, ko je bojeval se proti Partom, v Antijohijo. Ko sliši o Ignaciju, pokliče ga k sebi; škof poln veselja in radosti sluša cesarjev klic.

„Ti tedaj, hudoben duh“, zarohni cesar nad njim, „upaš mojim ukazom nasprotovati in tudi druge v pogubo napeljuješ?“

Ignacij mu odgovori: „Nikdo še ni imenoval razun tebe, knez, Theophora s tem gerdim imenom; kajti vedi, da služabniki pravega Boga nimajo v sebi hudiča, marveč vedi, da ravno pred njim hudobni duh trepetá.

Trajan: „Kdo je ta Theofor?“

Ignacij: „To sem jaz in vsak, kdor nosi Boga v svojem sercu.“

Trajan: „Ti tedaj meniš, da mi ne nosimo svojih bogov v svojem notranjem, ki nam pomagajo moč naših sovražnikov v prah zdrobiti?“

Ignacij: „Bogovi! vi se goljufate, sej so le hudobni duhovi; kajti Bog je le eden, ki je stvaril nebo in zemljo, le eden Jezus, edinorojeni Sin Božji, in le milost našega mogočnega Boga vas more rešiti in osrečiti.“

Trajan: „O kom mi govoriš? gotovo o onem Jezusu, ktereга so pod Pilatom križali?“

Ignacij: „Raji reci, oni Jezus je le greh in njegovega začetnika uničil na križu; postavil je gospodovalce zoper grehe oče, ki Boga v sercu nosijo.“

Trajan: „Ti imaš tedaj Jezusa v sebi?“

Ignacij: „Res da, imam ga, ker pisano je: Hočem med njimi biti in pri njih stanovati.“

Cesar, razdražen in razburjen zaradi tolike stovitnosti in samostojnosti, proti njemu sledečo sodbo izreče: Ukažem, da Ignacij, ki terdi, da ima Jezusa v sebi, bodi zvezan in v Rim peljan, naj ga raztergajo divje zveri, da se vsaj ljudstvo raduje.

Škof sliši obsodbo in vesel zakliče: „Zahvalim se ti, o Gospod, da me vrednega spoznaš svoje popolne ljubezni, in da pripustiš zvezati me v verige, kakor so storili svetemu Pavlu.“

Pusti z radostjo se vkleniti. Moli, vtopljeu v solzah, za svojo Cerkev, jo Bogu izroči, in zdaj ga divjaški vojaki tirajo v Rim. Zastonj bi bilo naštevati, koliko je preterpel na tem potu, koliko bridkih mu je bilo slišati in čutiti od neobtesanih spremljevalcev, ktere pri-mérja divjim zverinam.

Toda Bog ga tudi na poti ni zapustil; povsod, posebno v Smirni, skasovali so mu kristijani dostojno čast; ker vidi, koliko usmiljenja imajo z njim, boji se, da bi prosili pri cesarju zanj in da bi mu ne bilo mučenemu biti za Jezusa, zato spiše pismo do rimskih kristijanov, v katerem pravi: „Uslišal je Bog moje molitve; kmalu bodem po njegovi milosti pri vas. Bojim se pa zaradi vaše ljubezni; ker utegnate vi mojo smert zabraniti; toda če ste zoper smert mojo, ste tudi nasprotni moji sreči. Nikdar mi ne bode lepša in vgodnejša prilika dana, z Bogom se združiti. Bodite toraj mirni! Ako ne bodete o meni govorili, združil se bodem s svojim Bogom, če bodete pa vsled bolečin trupla ginjeni za-me milosti prosili, mi bodete delo obnovili. Bog daj, da me darujejo, dokler stoji oltar. Le to vas prosim, da med mojo smertjo združite svoje glase in Boga častite in hvallite. Zahvalite Boga, da mi pripusti zanj življenje darovati. Nikdar niste nikogar zavidali, smete li zavidati mojo srečo? Oznanjevali ste vedno serčnost in stovitnost; hočete mar zdaj svoja načela spremeniti? Pomnozite raji s svojimi molitvami serčnost v meni, da morem biti kos vsem skušnjavam. Žalostno bi bilo, ako bi se kristijan imenoval, v resnici bi pa ne bil. Pravi kristijan ne kaže se v lepib, sladkih besedah in z vablivo zunanostjo, marveč njega krasé vterjene kreposti in stovitnost pri skušnjavah.

Dovolite tedaj, naj me raztergajo levi, to je naj krajša pot k Bogu. Pšenično sem zerno, ktero mora zdrobljeno biti od zob divjih zverin, da postanem Jezusa vreden kruh.

Mislím, pri mojem prihodu v mesto bodo zveri že pripravljene, da me požró. . . Odpustite mi take čute, ker dobro véim, kaj je meni v korist. Zdaj še le začnjam biti pravi Jezusov učenec, ker me nič ne moti, in nič drugega ne želim, kakor z Jezusom se združiti. Naj me ogenj upepeli, naj na križu umerjem neusmiljene smerti, naj me raztergajo divji levi ali grabljivi volkovi, naj raztresejo moje upepeljene kosti na vse štiri vetrove, naj se zapodé v me vsi hudobni duhovi: vse to hočem preterpeti z veseljem, le da dobim v plačilo svojega Gospoda.

Moja ljubezen ozira se na sv. križ; plamen, ki v meni gorí, me dviga vedno više in pravi: Ignacij, pojdi k svojemu Očetu!

Ne brigam se več ne za okusne jedi, ne za sladko vino; kruh, po katerem hrepenim, je meso Kristusovo, in vino, po katerem kopernim, je njegova kri, seme ljubezni neumerljive. Zdi se mi, da ne živim več na zemlji; daj Bog, da bi se tudi to vresničilo.

Spominjajte se v molitvah cerkve antijohijske, ktero vodi sedaj Jezus sam na mesti mene.

Pozdravljam v duhu vas in vse cerkve, ki so me na mojem potovanji s tolikim veseljem sprejemale.“

Razvidno je iz tega pisma, kako je Ignacij koper-nel po mučeništvu, kake čute naj čistejše ljubezni nam tu kaže, ljubezni do Boga.

Koj po prihodu Ignacijevem v Rim ga vlečejo v zverinsko gledišče (amfiteater), da naj ga tam pred obilo zbranim, kervoločnim ljudstvom raztergajo divje zveri. Tako daleč zabrede človek brez vere, brez nrvnosti in brez značaja, kri človeška le mogla je starorimsko ljudstvo razveseljevati. „Kruh in igre“ (panes et circenses) to bil je krik rimskega ljudstva.

Ignacij zasliši rjovečega leva, in zakliče: „Zerno pšenično sem Gospodovo, treba je, naj me zobje divjih zverin razmeljejo, da postanem kruh Jezusov.“ Komaj izreče te besede, že skočita nanj dva leva, ki ga precej raztergata. Uslišal je Bog njegovo molitev; postal je Ignacij mučenik, a on je tudi biser sv. Cerkve.

„Zastonj je praviti, pišejo njegovi tovariši, koliko smo preterpeli v onem trenutku. Celo noč smo čuli in solze pretakali; prosili smo goreče Boga, naj nas potolaži zaradi tolike izgube. Gospod je uslišal naše molitve; ko so namreč nekteri zadremali, videli so Ignacija v nebeški slavi. Povedali smo zvesto in vestno vse, kar se je prigodilo, zaznamovali smo kraj in dan njegove smerti, da se zberemo vsako leto in slavimo zmago Jezusovo nad hudobnim duhom. S častjo smo pobrali svete ostanke njegove, ktere smo prenesli v Antijohijo. Tu se hranijo kot dragocen zaklad.“

Toda Trajan ni več dolgo moril kristijanov. V Selinu je umerl vsled svojega nerednega in strastnega življenja l. 117. (Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nagovor v katoliški družbi 11. pros. 1880. [Konec.]) Ko smo bili še majhni ter smo se včasih kaj pobili, ali sbodli, ali spekli in se vé da, jokali zraven, so mati nam veleli, naj ob taki priložnosti vaelej rečemo: „naj bo za vérne duše v vicah!“ In res smo se potolažili. Če se pa mali otroci tako premagajo v malih rečéh, sakaj bi se veliki v velikih ne!

Mislimo si n. pr. taki-le slučaj: Ti si greš kupit nov klobuk, ki ti je že močno potreben. Za nov klobuk moraš precej odšteti, kajti dragi so že tako klobuki, pa v cení še poskakujejo, kar so jih začele nečimerne ženske nositi. S tem novim klobukom (starega kar pri klobučarju pustiš) greš prav možko po ulicah: kar potegne hud veter in pri tej priči je tvoj lepi klobuk, ki še ni prav vajen glave, daleč proč od tebe v blatu; piš ga urno še dalje dervi, ti se saganjaš za nesrečnim ubežnikom, da se ti vse smeja; pa nesreča navadno ne prihaja sama, neprevidoma pripodí sijakar in — o joj — tvojega klobuka lepota je pod konji in pod kolesom izginila sa smeraj! Če to ni jese vredno, potlej ne vem, kaj bi te še sjesilo! Vendar, premagaj se urno — precej! Boljše je enkrat poterpeti, kakor pa dolgo terpeti. Vesel bodi, da ni tvoja glava prišla pod kolo, ampak samo to, kar jo je imelo pokrivati! Če ni cvenka v šepu, pač ne bo drugač, ko nazaj iti k klobučarju po staro pokrivalo, ki bo moralo že še nekaj časa tako ali tako pričakovati drugega. To ti povém, da jesa ti novega ne bo kupila!

Posnemajmo modrost lesjaka. Ezop pripoveduje, da je šel ta rujavi zvijak neki dan grozdje sobat. Nesrečeno lep grozd zagleda, pa mu je previsoko; zastonj se spenja, zastonj se mu slinje cedé. Kdo bi se ne jezil! Pa menite, da je bil lesjak jesen. Kaj še; po vojaški se je zasukal, pa zakrohotal se, rekoč: „Sej je kisel — to grozdje!“

Večkrat ste že slišali lepo opominovanje, da je treba vsak dan svoj križ na ramo djati pa poterpežljivo ga nositi; jaz grem pa še nekoliko dalje in vam svetujem to-le: zberite svoje male in velike „križe“ vsak dan skupaj, položite jih na tla, pa urno in veselo čez nje skočite, naj ostanejo, kjer hočejo! In če se vsak dan tako premagate, boste lahko vnač dan veseli; če bo pa vsak dan vesel, bodo veseli tudi vsi skupaj, to je, veselo bo celó novo leto, in ravno táko sem vam hotel nocoj vošiti!

A. K.

Iz Ljubljane. (Zastopniki vsih véd pred Leonom XIII sedmi dan sušca 1880.) Prelép dan je pripravljen učnjakom 4. nedeljo v postu v Vatikanu. Učeni monsig. Al. Tripepi v Rimu je namreč na željo mnogih nasvetoval, naj bi se omenjeni dan pred učenim papežem Leonom zbrali zastopniki vseučiliš, akademij, učnih

društev, vstanov, semenih, učnih naprav, profesorjev, študentov in druzih obdelovalcev véde, kteri se po rasnih krajih pošteno vojskujejo pod zastavo katoliške véde. Sv. Oče so to misel in osnovo poterdili in pohvalno sprejeli. Na čelu tega sastopa bodo slavni škofje in prelati. Ta dan bodo opravile svoj poklon apostoljskemu Stolu vse véde, ker vse véde so prejele dobroto od vélikega papeža, kteri je soped vstanovil načela resnice in pravice in je v novo čast povzdignil keršansko filozofijo. Zedinjena véda bode o tej priliki sv. Očetu izrekla naj slovesniši zahvalo za encikliko „Aeterni Patris“, to je, ki se pričinja s besedama „Večnega Očeta“.

Preñnji dan, 6. sušca, bode splošni pripravljavni shod, v kterem bodo govorili sloveči učenjaki. Ob sedmih sedmega lode sv. maša pri oltarji sv. Tomaža s kratkim ogovorom. Potem bode slovesno zaslišanje pred papežem. Zvečer pa bode v Arkadski akademiji izredni shod, v kterem bodo učenjaki iz raznih delov svetá preslavljali „angelskega učenika“, to je, sv. Tomaža Akvinskoga, in papeža Leona XIII.

Ljubitelji katoliške véde imajo lepo priliko vdeležiti se tega presnamenitega shoda.

Iz Ljubljane. Ljubljanski pastirski list za 40danski post se pričinja s tem, kako so že pravični stare zaveze po veri premovagali kraljestva, dosegali obljube, levome zamašili žrela, gasili ognje, ozdravljali se slabosti itdi Nasleduje priserčne hvala Kranjcev, da je mnogo sadú iz vere med njimi, in kako so ob času birmanja našli vse lepo v veri podučene, otroke in starše, ker se gg. duhovni s podučevanjem veliko trudijo. Omenjajo, kako tudi sami oznanujejo le Jezusa Kristusa križanega, in potlej prestopijo na tiste, ki ne poznajo Boga, ali Jezusa Kristusa ne, ali ki niso z nami v zvezi, s kakoršnimi pa imajo verniki veliko usmiljenje in pomagajo z obilnimi darovi k njihovemu spreobrnjenju. S pohvalo omenjajo, kako izdatno so verniki podpirali, dve lani od Njih priporočeni napravi (hiralnico in ubožnico), koliko so darovali za sv. Očeta, pa za druge misijone.

Prestopijo pa k našim lastnim stradajočim bratom na Notranjskem in jih prav živo priporočajo za pomoč, in slednjič tudi naše južne brate v Bosni in Ercegovini, ki terpe veliko pomankanje, še zlasti, kar tiče cerkvene potrebe, in premilostni gospod knez in škof budijo, da naj se jih spominjajo verniki še posebno zdaj v postnem času, ter sklepajo: „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli!“

Nasleduje postna naredba.

Lavantinski milg. knez in škof, kakor vsako leto, v slovenskem postnem listu svojim vernim ovčicam vošijo veselo novo leto, omenjajo raznoterih nadlog in nesreč, ki so lansko leto ljudstva zadevale, potem prestopijo na drugo prošnjo v očenašu. (Lanski postni list je raslagal prvo prošnjo.) Pričakujemo bolj veselega v novem letu, kot smo lansko leto doživeli, pravi pastirski list; naše upanje nas ne bode prevarilo, ako Božje kraljestvo k nam pride in pri nas ostane: kraljestvo previdnosti, resnice in reda, kakor ga Bog hoče...

Pojasnovaje razne pomene kraljestva Božjega pravi med drugim: „Posebno je sveto Cerkev postavil pod svojo previdnost, tako, da nas ni treba skrbeti za njen obstanek. Res je, človek zamore sicer tako nebvaležen postati, da Božje previdnosti in njegovega nad vse modrega vodstva ne prizná, ali ga naravnost tají; zamore od golega slučajja, od slepe naravne sile modrovati tam, kjer le Božja roka z neskončno modrostjo niti naše osode snuje: ali Božjih namenov revni človek ustaviti ali spodnesti ne more. Zamore se sicer Božji previdnosti nasproti postaviti, pa le v svojo lastno nesrečo; ona je

mogoča sadosti, da prek njega gre in svoj namen doseže.“

Poredko-Poljaki postni pastirski list omenja v začetku grozovitih dogodkov in pregréh preteklega leta. Tako so: napadi na zastopnike božje oblasti, — uboji in samomorji, — vérka, vnešarnost, nepokoršina, sadegavost, mesenost, bogokleje in toliko drugih pregréh, ki se zdijo biti znamenja kacega strašnega pretrsa. „Zvér je odperla usta v preklnjevanji zoper Boga, preklinjeva je njegovo ime in njegov šotor in nebeške prebivalce“... (Skriv. raz. 13 6 id.)

V tacih okoliščinah se viši pastir spominjajo naložene dolžnosti: „Kličí in ne daj si pokoja, povzdigni glas in oznanuj mojemu ljudstvu njegove pregrehe.“ (Is. 68, 1.) Spominjajo ljudstvo, kako mu je Bog sam žel govoriti a šbo — lakota!

Naslednjé po večkratnem povzetji: „Zakaj je moja hiša zapušena“, svarijo ondod navadne pregrebe in ljudi živo bujijo k pokori in poboljšanju, da bo Bog šibe odvesel. V resnici izversten je ta pastirski list. Bog daj splošno poboljšanje, da se nas strašne strahovanja ognejo. Kako grozno bi bilo, ako bi nas po tako ostri sими sadela huda suša in lakota, kakor je že več lét po Indiji, Kini, tudi srednji Afriki.

Razgled po svetu.

Predpustne veselice — splošne nezgode. V predpustnih dnevih smo. Povsod so petaknjene vabila na ples in veselice. Posvetujaki vričajo prav kakor očita Modri: „Venčajmo se s cveticami, predno ovenejo, veselimo se svoje mladosti, kajti kmalo bo nastopila starost in s smertjo bo konec vsega. Po smerti ni več nobenega razveseljevanja!“ Veselice sledijo za veselici, plesi za plesi. Ali so pa mar sedanji časi v resnici pristojni za samopašne veselice? ... Nikakor ne. Da mora vsak temu priterditi, treba je samo malo se ozreti. Po svetu gospoduje revšina, preganjanje resnice in terpinčenje pravice, rogovilstva. Poglavar sv. Cerkve je sovražen, od lastnih sinov potisnjen v ječo. S solznimi očmi morajo sv. Oče v lastnem mestu gledati popačenost rimskega mesta in sedanjega sveta. — In kako se vjemajo vabila na ples z vabili na pomoč stradajočim? Od ene strani se slišijo godbe in razveseljevanje pri obilno obloženih mizah, — od druge strani se pa razlega mili glas stradajočih, ki nimajo drobtinice kruha v svojih hišah, in z bledimi obrazi in z medlimi rokami prosijo male milošinje. Naj bi pač vsi plesalci in dobrovoljci pomislili osodo evangeljskega bogatina, ki lačnemu Lazarju ni privošil drobtinice z mize padajočih in zdaj iz pekla zdihuje k Abrahamu, naj bi nekda od njega zaverženega, zdaj pa srečnega Lazarja poslal, da bi s kapljo vode ohladil njegovo vročino. Naj bi dalje pomislili v dogodbi sv. Janeza Kerstnika žalostne nasledke plesa, kajti zavoljo plesalke mu je bila odsekana glava. Ali se ne morijo tudi dandanes pri plesih duše? Ako tedaj mislimo, da toliko lačnih Lazarjev, moramo priterditi, da čas ni pristojin za ples in druge nevarne veselice.

Društvo sv. Jeronima v Zagrebu za izdavanje dobrih knjig v prid ljudstva je lansko leto sv. Očetu Leonu XIII po 12letnem svojem obstoju poslalo pismo, v katerem je bila razložena osnova, namen, razvitek in stanje tega društva. Priložene so bile društvene knjige poslednjega leta s prošnjo za sv. blagoslov.

Na to pismo so sv. Oče odgovorili 3. listopada 1879 s prav prijaznim in pohvalnim pismom. Opomnili so,

kako res je, kar družniki sami pravijo, da s povodnijo brošur in časnikov se mestom in vasém trup ponuja, posebno pa, kako da išejo šolsko mladino okužiti v pogubljenje duš in v prekuc vsacega očitnega reda; da pa temu se komaj more drugač v okom priti, kakor s dobrimi in verskimi spisi, ki naj bodo zmožnostim primerni in dobro razširjani, da teme zmót razganjajo, svijače zavračajo, resnico pojasnujejo in razkazujejo razdjanje, ki ga skrivne družbe pripravljajo človeškemu družinstvu. To še bolj pojasnujejo, rekoč: „Truculentiora profecto Nationibus munitari videntur diuturna clandestinarum societatum molimina, quibus jamdiu adlaborant vitiandis populis, delendae religioni, effrenandis cupiditibus, inducendo cujusvis auctoritatis fastidio et despectu. Quo propius igitur ingruit periculum, eo impensius illi amolendo studete, ut, illustratis per veritatem mentibus, vires, quae in commune adhiberentur exitium convertantur in religiosi civilisque ordinis tutelam.“

V pospéh družbinih namenov jim sv. Oče poslednjič podelujejo apostoljski blagoslov.

Dijakinje na Ruskem. Oziroma na ženski spol in njegove razmere je novi čas na dan spravil hude zmote. V poganstvu je bilo ženstvo popolnoma poterto in bi djal v blato poteptano, v nič verženo; keršansko katoliška vera je tudi ženi povernila njeno vrednost, njeno čast, postavila jo je na ravno tisto stališe, ki se ji po pravici spodobi; novo poganstvo pa ženstvo po eni strani zopet v blato teptá, po drugi pa čez mero povzdiguje in malikuje. Kaj pa je tega nasledek, se kaže posebno na Ruskem pri tako imenovanih študenticah, dijakinjah.

Pred več kot 20 leti so jeli na Ruskem pisariti o ženski nevednosti in da se mora temu v okom priti. Napravljati so začeli ženske gimnazije, češ, da bi ta spol postal očitno koristen za narod. Učile so se gospodičine anatomijo in druge reči, ki se pero ustavlja jih zapisati. Dekline so se do čistega znebile uzde spodobnosti in tega, kar njihovemu spolu naj lepše pristuje. Z ženskimi opravili se pečati jim je bila sramota. Celó obleka in vihanje lás je segalo v moško šego, obnaša postala derzna. Ali se ne kaže enako prizadevanje, zlasti v noši, tudi drugod čedalje huje? Zraven tega je očitno, kako se bolj in bolj vsiljujejo v vse službe in stanove, katerih marsikteri očitno niso zanje. In kdo je temu povod? Zijalasti moški, ki jim z enakimi napravami potuho dajejo.

Na Ruskem so se univerze zlagoma bolj in bolj napolnovale z radovednimi deklinami, ki so se od profesorjev z ihto učile počutne modrosti in demokratiških načel. In katerim gospicam se je morebiti to še premalo zdelo, so jo potegnile v svobodnjaško Švico; in od ondod se je večkrat čitalo o njihovem ponosnem obnašanju v skoro moški obleki. — L. 1873 je bilo že 500 dijakinj zapisanih za medicinske in kliniške (djansko zdravniške) šole v Petrogradu. Druge univerze so posnemale izgled petrograški.

In kaj je bil nasledek? Ženski spol, s svoje naravne poti veržen, je naglo zašel na naj bolj žalostne in škodljive razpotja, pogreznil se v čudovite napake in brezglavnosti. Take deklinae so se v velikem številu vdeleževale ničljarskih umorskih napadov in rogovilskih početji. Več stotin tacih modrijank je valed tega bilo odpravljenih v Sibirijo — v pregnanstvo. Take pošastnosti so neizogibljivi nasledki tega, kar se imenuje šole brez duhovna, — pravi g. Keller.

Mnogi dandanes verjamejo večni resnici še le po britkih skušnjah, torej naj še le zdaj nasledujejo nekteri nauki sv. pisma o ženskem področji.

O narobe-svetu že pri Izraelcih toži Jezaija, rekši: „Moje ljudstvo odertniki ropajo, in ženske čez-nj go-

spodujejo.“ (Jez. 3, 12.) In Modri govori: „Ako ima žena gospostvo, je nasprotna svojemu možu.“ (Eccl. 7, 30.) Sv. Pavel torej piše Timoteju: „Žene naj se v poštenem oblačilu s sramožljivostjo in sderžnostjo zaljšajo (tedaj ne prederzno po moški obleki segajo), in ne s pletenimi (prederzno vihanimi) lasmi... Žena naj se na tihem učl.“ (1. Tim. 2. 9 id.)

Cret in nad svete molitve.

Zahvala.

Terdovraten, komaj priporočen v prošnje N. lj. G., je bil precej omečen in voljan za ss. sakramente. Češena bodi N. lj. G. presv. Serca! —o—

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec svečan 1880.

I. Glavna namena: Razsvitljenje postavodajalcev in svetovalcev. Ta dan umirajoči.

II. Posebni nameni:

9. svečana. Sv. Polona. Priporoč.: Dobrovska duhovnija s 2205 prebivalci in s umeriimi. Bolniki, slasti v glavi. Ta dan v velike nevarnosti sašli.

10. Sv. Školastika. (Pustni dan.) Priporoč.: Brezoviška duhovnija s 2087 prebivalci in vsimi ranjci. Odvernjenje razsudnanost, pregréh in bogoskranstev, slasti po Slovenskem. Ljudje v smertnem grehu.

11. Sv. Lazar. (Pepelnica.) Pripor.: Živi in mertvi sv. Lenarta v Sostrem s 1868 prebivalci. Pokora zagršenih. Cerkev na Ruskem.

12. Sv. Evlalija dev. m. Priporoč.: Živa in mertva Preska s 1350 prebiv. Spreobernanje pijancev, slasti na Kranjskem. Cerkev v Avstraliji.

13. Spomin ternjeve krone N. G. J. Kr. Blažena Filipina, opatinja na Marerski gori, † l. 1236. Pripor.: Šmartinska duhovnija pod Šmarno goro s 1357 dušami in svojimi ranjci. Zatreje žganjskega pijandevanja. Cerkev na Hervaškem.

14. Sv. Valentin. Priporoč.: Ježica, 1150 duš, in njeni ranjci. Skerb za sveto čistost. Spreobernanje Dabomejskih malikovavcev.

15. I. nedelja v postu. Evang.: Jesus se posti 40 dni. (Mat. 4.) Sv. Georgija dev. Priporoč.: Duhovnija ss. Šimna in Juda v Čeručah s 861 prebiv. in njeni ranjci. Zatreje ponočevanja in pobojev. Cerkev na Sedmograškem.

Razširjanje bratovšine. Nova knjižica. 1. Do konca pretečenega leta se je pri naši podružnici bratovšine Naše ljube Gospé vpisalo že 86 724 udov. Res lepo število Marijnih otrok, katero se je pa mesca prosuoca tega leta sopet pomnožilo za 418 udov, tako, da je zdaj že 87.142 sinov in hčer! Naše ljube Gospé po slovenskih krajih, ktere bratovšina obogatuje s obilnimi milostmi in odpustki. V resnici, ta nova bratovšina spolnuje v našem stoletju očitno in imeniten misijon. „Jas sem upaoje obupnih!“ Tako kliče Marija sgubljenim, zagršenim kristjanom; jas sem zmogla vas oteti še ob kraju pekla, vas istergati satanu, ki vas je zapeljal, vam pridobiti, povernitev k Bogu, ako se bo molilo za vas, in ako vi hočete priti v moje materno naročje. Ona kliče pa tudi množici prijatelov Božjih: Ako vas žene skrivna moč dan na dan blišej k naj svetejšemu Jezusovemu Sercu; povzdignite oči in glejte moje poslanje! Od začetka sv. Cerkve je moje tiho in skrivno opravilo

to, da vodim duše k saupljivi svesi in ljubesni božjega Serca. Ali dandanea, ko se katoliške ljudstva gibljejo in verno vzdigujejo, da bi temu s užlenjem napojenemu Sercu darovale očitno in slovesno popravo, moje poslanje ne more več ostati v tihoti. Le k meni, le k meni ljudstva, ki hočete pripravljati zmagoslavje Jezusovega Serca in skleniti se s Njim za vselej.

2. Naša ljuba Gospá ima polne roke zakladov usmiljene ljubesni, je delivka vseh milost, mogočna naša besednica v težavnih in samotanih okolišinah, došnih in telesnih, ona govori pred Jezusovim Sercem za naj bolj žalostne matere, za naj bolj zapuščene družine, za duše, ki jih satan s naj večji silo preganja, govori in živo pravi za rešerje v vseh nevarnostih, v naj hujših, skrajnih in naj bolj obupljivih primerijeh. Da bi tedaj ta Naša ljuba Gospa, ki vodi vse duše k Sercu Jezusovemu, si še več sinov in hčer pridobila, ter se ta prelepa, jako koristna pa silno lahka bratovšina Naše ljube Gospé po vseh farah vpeljala, je bratovšina na svitlo dala novo knjižico pod naslovom Gorečnica Naše ljube Gospé presv. Serca, ktera ima sledeče poglavja: 1. Naša ljuba Gospá presv. Serca je izgled gorečnicam. 2. Kakšno poslanje ima gorečnica. 3. Razne stopinje gorečnic. 4. Gorečnica v delu svojega apostoljstva: med otroci, v dekliških odgojih, po duhovnijah, po dekliških delavnicah in t. v. v. v. (fabrikah), gorečnica v kerčanski družini, gorečniško opravilo v cerkvenih družbah in vstavah. 5. Apostoljstvo ali poslanje vstavnovnic. 6. D. brotniki in dobrotnice. 7. Pohvalne pisma ali diplomi. 8. Pogoje in opravila bratovšine Naše ljube Gospé. 9. Devetdnevica k Naši ljubi Gospej presv. Serca. 10. Razne pobožnosti k Naši ljubi Gospej. 11. Pesmi k Naši ljubi Gospej. 12. Darovanje samega sebe in priporočevanje otrok Naši ljubi Gospej. Ta knjižica ima 56 strani, dokaj lepega branja in stane le 10 kr. Dobiva se pri vodstvu bratovškem, pri Ničmanu bukvozevu in v katoliški bukvarni.

Male duhovne vaje.

Za pustne dneve: 1. Postavi se v pričujočnost Božjo. 2. Misli si temno, od žepa in smole gorče mesto, polno tacih, kterih nobeden ubežati ne more. (Filoteja.) To je podobna pekla, ki si ga služiš s pučno samopasnostjo. 3. Pojdi saj nekoliko ta čas vsaki dan molit pred sv. Rešnje Telo, ako ti je moč.

Zdihljej.

Sveto Serce Jezusovo —

B di povad ljubljeno!

(100 dni odpustkov enkrat na dan.)

Listek za raznoterosti.

Nova knjižica. Gorečnica Naše ljube Gospé presv. Serca bodi živo priporočena mladini, med drugimi udom zadevne bratovšine. Bolj obširno glej v „Bratovskih zadevah“ današnjega li-ta.

Pri Jezeru na Koroškem, 3. s. e. Čas. g. Štefan Vrankar, župnik pri Jezeru na Koroškem, rojeni v Blagovici na Kranjskem 1810, rojak in sošolec ranjcega g. župnika Vuka, so danes 3. t. m., zaspal v Gospodu — za pljučnico. Pogreb bode 5. t. m. ob 10 dopoldne. V molitev in pobožn spomin bodi priporočen vsim prijateljem, soancem in sošolcem. R. I. P. *)

*) Serčna hvala za naglo sporočilo! Mnogim vetročeno. Vred.

Vreme, 21. pros. (Poterdilo.) S hvalečnim sercem sem zopet za pogorelce v gor. Vremah prejel: od pred. g. Jaroza Hofstetterja, dekana v Postojni, 15 gld., od sl. vredništva „Zg. Danice“ k poprešnjemu 1 gl. 50 kr. — Vsem dobrotnikom prosim: „Bog poverni!“

Ant. Fetich-Frankheim, župnik.

V prid stradajočih Istrijanov se je tudi v Zagrebu zbral odbor, ki pobira dotične darove.

Iz Solnograda, 29. pros. (Poterdilo.) Po čast. vredništvu „Zg. Danice“ v Ljubljani smo prejeli 132 gl. za djanje sv. Detinstva. Volja velikodušnega dobrotnika (ki je dal 100 gl. za stradajoče itd.) se je že spolnila — večeraj zopet je bilo 1000 gl. poslanih v Paris (in od ondod dalje v Indijo).

P. Edmund Hager. O. S. B.,
za vel. vodstvo.

Na morji je nevarno. Samo mesca vinotoka (okt.) v minulem letu je na morji pokončanih 123 bark, to je: 29 angleških, 18 nemških, 10 švedskih, 8 holanških, 3 danske, 3 italijanske, 2 avstrijski, 1 španjska, 1 gvatemalska, 1 portogeška, 1 ruska in 3 druge, ki se ne vé, kterelega naroda so. Med temi so 3, o katerih ni nobenih naznanil, in 8 parnikov. — Kako potrebno je, da je človek spovedan in na smert pripravljen, preden se podá na morje!

Za svarilo in vedrilo.

Pes in maček.

Mladi sultan sivodlaki
Ino muc debeloglav
Vražji vdana sta napaki,
Med seboj zakleta prav.

Nékoč sultan iz korita
Jemlje si zaslužen dar;
Muca zmerja ga serdita,
S „tatom“ ga napada kar:

„To je moja skleda stara,
Rabi mi iz mladih nog;
Zgúbi se, tatinska para,
Al okusiš moj ostrog!“

Sultan se za to ne zmeni,
Svoje si pravice svést;
Hrusta, vživa dar koščeni,
Kot mu je navada jést.

On s kostjó se terdo davi,
Ona góde ko hudir;
Sultan pa ji resno pravi:
„Pri obedu hočem mir!“

Muca pa se nič ne zmeni,
Vije, suče vražni rep;
So pogledi ji ognjeni,
Vsaka dlaka terd precep.

Kar osebno ga napade,
Rabi kremplje, rabi zob.
Oh! al sultan jo popade,
Smertno ji prešine drob.

Ko ji teče vir kervavi,
Smertno v sercu čuti ost:
„V miru“, hčerki svoji pravi,
„Pusti pesa glodat' kost!“ —

* * *

Ako išč v tem resnice:
Star dvospoljni je prepír;
Ne pozabi prislovice:
Vsak' mu daj pri jedi mir!“

Št. K.

Duhovske spremembe.

V Poreško-Poljski škofiji: Poreška prošnja s kanonikatom vred, ktero podelijo sv. Oče, je raspisana do 29. svečana.

Dobrotni darovi.

Za stradajoče na Notranjskem: Po monsig. dek. J. Križaju iz Kamnika 35 gl. — Neimenovan 20 gl. — Č. g. župn. Jak Fada 10 gld. — Fužinska fara 2 gld. 26 kr. — Župnija Stari terg pri Ložu 8 gl. — Iz Zlatopolja 2 gl. 80 kr.

Za stradajoče na Isterskem: Po monsig. dek. J. Križaju iz Kamnika 35 gl. — Z Berda po ravno tem 10 gl. 22 kr. — Po č. g. Jan. Dolžanu z Ibana 14 gl. — Župnija Stari terg pri Ložu 16 gl. — Neimenovana iz Loke 60 kr. — G. M—k 1 gl. — Č. g. Jan. Čibašek 1 gl. — G. Fr. Klinar 40 kr. — Šolarji Vidovski 60 kr. — Iz Zlatopolja 1 gl. 50 kr. — Fužinska fara 2 gl. 26 kr. — Neimenovan 20 gl. — Stara Oselica 10 gl. — Č. g. Martin Molek 2 gl. — Č. g. Ant. Trepal 4 gl. — Z Verhnike 2 gl.

Za stradajoče Košance: Č. g. Val. Skul 3 gl.

Za Vremške pogorelce na Notranjskem: G. L. S. 1 gld. In za afr. mis. 1 gl.

Za novo cerkev v Sarajevem: Neimenovan 5 gl.

Za opravo nove cerkve v Glamoči v Bosni: G. V. 1 gld.

Za sv. Očeta: Z Vač 20 gl. — Dr. And. Čebašek 10 gl. v sr. za obletnico namesti „telegrama“, in prosi blagoslova za se, za svoje in sebi zročene. — Neimenovan 2 ces. cekina. — G. L. S. 1 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: Gnja. V. M. 1 gl.

Za družbo sv. Bonifacija: Gnja. V. M. 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Zapóg 1 gl. — Gnja. V. M. 1 gld.

Za stradajoče na Jutrovem: Iz Zapóg 1 gl.

Za stradajoče v južnem in vzhodnjem Tong-Kingu: Usmiljen gospod 100 gld. z naslednjim pristavkom: V kat. „Misijonskih naznanilih“ berem, da v južnem in vzhodnjem Tong-Kinškem posebno je še zmiraj lakota in umiranje ljudi vsled strahovite lakote, in da nevérniki se zdaj radi k kat. misijonarjem zatekajo, prosijo živeža, prosijo tudi kersta; pa misijonarji ne morejo vsem prosilcem pomagati; dalje imajo otrók na tisuč prerediti, zato potrebujejo živeža in denarja za nakupovanje živeža. Smilijo se mi. Da bi jih zamogli več in več za božje kraljestvo pridobiti, naj jim pride ta stotak kolikor toliko v pomoč; blagovoli ga kmalu naprej poslati zavoljo hitrejšega pomočka. (Je že poslano v Solnograd, od koder so hitro dalje poslali. Vr.) — O da bi ta huda šiba vse Kineške nevérnike prignala k spoznanju pravega živega Boga in k spreoberojenju. Fiat!

Za dobre namene: Pred. g. M. T. 20 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. N. C.: Ako reč zadeva „pošilj. Dan.“, je vse vravnano; bila je pomota v imenu.